

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **H.F.**, nar. X, státní příslušnost Alžírsko, t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, zastoupeného: Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem: V Tůních 11, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 2. 3. 2013 č.j. KRPA-84503/ČJ-2013-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce vystupoval pod jinými identitami v ostatních smluvních státech. Při rozhodování dále vycházel ze skutečnosti, že žalobce byl opakovaně soudně trestán nejen za majetkovou trestnou činnost. Konstatoval, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb. je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující. K neuložení zvláštních opatření dle § 123b přistoupil správní

orgán zejména z důvodu nebezpečí skrývání žalobce, což je podloženo opakovaným porušení zákona o pobytu cizinců i dalších právních předpisů České republiky. K době trvání zajištění žalovaný uvedl, že byla stanovena na 90 dní s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. V první řadě se jedná o zajištění náhradního cestovního dokladu a vzhledem k tomu je nutné pro vystavení náhradního cestovního dokladu ověřit údaje o jeho osobě ve státě občanství. Z běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by tomu bránila. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, zároveň vycházel ze skutečností sdělených v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 28. 2. 2013, kdy žalobce neuvedl žádné skutečnosti, pro které by nemohlo být vyhoštění realizováno. K tvrzení žalobce, že má na území České republiky přítelkyni, s níž žije ve společné domácnosti, správní orgán vycházel ze zjištění v rámci úkonu v místě údajného bydliště, kdy družka uvedla, že žalobce nemá v místě trvalé bydliště, pouze tam několik dní přespál.

Žalobce se domnívá, že v jeho případě od samého počátku neexistovaly důvody pro zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť ze zmiňovaného ustanovení vyplývá, že cizince lze zajistit poté, co mu bylo doručeno písemné rozhodnutí o zajištění opatřené odůvodněním. Z toho žalobce dovodil, že má být v rámci odůvodnění především uvedeno, v čem správní orgán spatřuje důvody pro zajištění cizince, aby bylo možno posoudit, zda byly skutečně naplněny zákonné podmínky, za kterých je policie oprávněna cizince zajistit.

Za nesporné žalobce označil, že dne 2. 3. 2012 mu bylo doručeno oznámení o zahájení správního vyhoštění. První podmínku pro rozhodnutí o zajištění a jeho trvání považuje za splněnou. Správnímu orgánu vytkl, že důvody rozhodnutí jsou uměle vykonstruovány, neboť žalobce spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, dobrovolně se dostavil na policii Karlovy Vary a též se dobrovolně po předchozí dohodě s policejním orgánem dostavil společně se svým právním zástupcem na místní oddělení Policie ČR Praha 5, ulice Na Bělidle, kde byl posléze nezákonně zajištěn.

Žalobce dále poukázal na poučení o zahájení správního řízení ze dne 2.3.2013 č.j.:KRPA-84503/ČJ-2013-000022, z něhož citoval: *"Oznámení a poučení mu bylo přetlumočeno atd..."*. V této souvislosti zdůraznil, že žalobce před správním orgánem prohlásil, že z vážných zdravotních důvodů není schopen se účastnit úkonů správního řízení, neboť se mu motala hlava a nebyl schopen vnímat a porozumět poučení a žádal, aby správní úkon byl ihned přerušen a aby byl odvezen k lékaři. Podle žalobce mu měl správní orgán zajistit lékařskou pomoc. Jako projev nesouhlasu, žalobce a právní zástupce, odmítli podepsat oznámení o zahájení správního řízení, když toto oznámení obsahovalo chybné a nepravdivé údaje (poučení). Zahájení správního řízení považuje za zcela nezákonné.

Žalobce má také za to, že důvody k jeho zajištění nejsou dány i z toho důvodu, že na území ČR žije více než dva roky spořádaným rodinným životem se svojí družkou, která je občankou ČR. Oba zde mají vytvořeno kvalitní rodinné a sociální zázemí. Oba zde mají zajištěno stabilní ubytování. Zajištění se žalobci jeví jako zřejmě nepřiměřený a krutý zásah do jeho soukromého a rodinného života i do života jeho družky.

S ohledem na shora uvedené je žalobce přesvědčen, že v jeho případě měl správní orgán zvolit jiné opatření, než zajištění.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný uvedl, že první podmínka pro zajištění byla splněna tím, že žalobci bylo oznámeno zahájení řízení ve věci správního vyhoštění tím, že si

ho dne 15. 11. 2012 převzal, což potvrdil svým podpisem. Pokud by přistoupil správní orgán k aplikaci zvláštních opatření, musel by mít určitou záruku v to, že žalobce respektuje pravidla a bude plnit povinnosti mu stanovené. Takovou záruku však žalovaný správní orgán neměl, neboť účastník řízení několikanásobně během pobytu poukázal, jak dodržuje uložené povinnosti. Příkladem uvádí vystupování pod cizí identitou. Zdůraznil, že i v trestním řízení vystupoval pod jiným jménem. Správní orgán nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by spolupracoval se správním orgánem, právě za situace, kdy v předchozích trestních řízeních vystupoval pod cizí identitou. Podle žalovaného jeho chování nesvědčí o jeho spolupráci, ale naopak o jeho pohnutce, která směřovala k obcházení zákona porušením práv cizí osoby a v neposlední řadě k oklamání orgánů činných v trestním řízení.

Po provedeném dokazování má správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav pro závěr o tom, že jsou dány důvody pro zajištění. Má za to, že s ohledem na jednání žalobce by mírnější donucovací opatření nebyla účinná. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, dle které se nedostatečně vypořádal s otázkou rodinných a soukromých vazeb. Správní orgán na jedné straně nezpochybňuje, že je v řízení o zajištění cizince jeho povinností posuzovat otázku, zda u konkrétního případu je potenciálně možná realizace správního vyhoštění, avšak na druhé straně smyslem řízení o zajištění cizince není provádět rozsáhlé dokazování, zda cizinec má či nemá vybudované rodinné či soukromé vazby. Žalovaný je přesvědčen, že shrnul podstatné skutečnosti skutkového stavu věci s tím, že neměl prostor pro rozsáhlé dokazování. Pro úplnost poukázal na znění ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který za určitých okolností opravňuje realizovat vyhoštění cizince i v případě že má na území, odkud má být vyhoštěn, rozvinutý rodinný život. Podle žalovaného dosavadní jednání žalobce dostatečně odůvodňuje jeho závěr o tom, že existuje důvodná obava v to, že bude závažným způsobem narušovat veřejný pořádek.

Žalovaný podotkl, že žalobcem uváděná tvrzení v žalobě se vůbec neshodují se skutečnostmi, které zjistil správní orgán z úřední činnosti.

Při jednání soudu byl mimo jiné proveden důkaz výsledkem přítelkyně žalobce, která zejména popřela tvrzení o tom, že by policii řekla, že žalobce v jejím bytě pouze několikrát přespával. K tomu dodala, že vztah s žalobcem je velmi vážný s tím, že uvažují o sňatku. Vypověděla, že se žalobcem čekala dítě, musela však jít ze zdravotních důvodů na potrat. Do budoucna uvažují o společném soužití. Zajištění žalobce vnímá jako zásah do svého soukromí, neboť citový vztah k žalobci považuje svědkyně za velmi silný. K dotazu soudu, zda věděla o tom, že druh vystupoval pod cizími identitami a že proti němu bylo vedeno trestní řízení, uvedla, že nevěděla, přičemž na tom nespátuje nic špatného, nevádí jí to. K dotazu zástupce žalovaného, jak se jmenuje její druh, odpověděla: R. D., přičemž není jí známo jeho datum narození.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Jak bylo výše uvedeno žalobce byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož je Policie ČR oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Právní úprava platná v době rozhodování žalovaného správního orgánu k zajištění cizince předepisuje současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. podmínky že žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení, žalobce v podané žalobě nezpochybňuje a je doloženo obsahem správního spisu, z něhož je zřejmé, že žalobci bylo dne 15. 11. 2012 předáno sdělení o zahájení správního řízení ve věci udělení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 v souběhu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. dále musí být splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb.) a že je dána jedna z taxativně vymezených podmínek v písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobce v žalobě mimo jiné namítal, že žalovaný se nezabýval úvahou, zda v jeho případě nebylo možné uložit mírnější opatření. K tomu soud uvádí, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území je mírnějším donucovacím opatřením, než zajištění cizince, které může správní orgán uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené pro rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. Pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, je policie oprávněna cizince zajistit. Je tedy na uvážení policie jako správního orgánu, aby konkrétní věc posoudila a zvolila adekvátní prostředek, jímž zajistí realizaci správního vyhoštění cizince. Zákon zde dává správnímu orgánu pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek nebo pokud tento mírnější prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by pak mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince a správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, proč přistoupil přímo k zajištění cizince uvést v rozhodnutí o zajištění cizince.

V daném případě lze konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s úvahou, proč přistoupil přímo k zajištění cizince. Žalovaný považuje chování žalobce za důkaz, že lze důvodně pochybovat o tom, že by dále nemařil či neztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V rozhodnutí poukázal na konkrétní okolnosti případu, definoval jednotlivé skutkové jednání žalobce, které nasvědčují učiněnému závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že použití institutu zajištění je zcela adekvátní, neboť žalobce byl opakovaně soudně trestán, nejen za nerespektování zákona o pobytu cizinců, ale především za majetkovou trestnou činnost. Relevantním důvodem také je skutečnost, že žalobce vystupoval i v jiných členských státech pod různými identitami. S ohledem na nevěrohodnou výpověď údajné družky žalobce navíc nelze dospět k závěru, že by měl žalobce určité zázemí, na kterém by ho mohla policie ČR v případě nutnosti kontaktovat. Soud má za to, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizince stanovená v § 123b zákona o pobytu cizinců by v daném případě byla nedostatečná a neúčinná.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí popsal okolnosti zadržení žalobce a svá následná skutková zjištění, která jsou doložena ve správním spise a která žalobce nikterak nezpochybňuje. Ve své úvaze, proč přistoupil k zajištění žalobce, správní orgán uvedl, že žalobce ignoroval povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců a páčání trestné činnosti. K neuložení zvláštních opatření přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí skrývání žalobce. Podle názoru soudu argumenty obsažené v napadeném

rozhodnutí jsou zcela logické a svědčí o nutnosti uložit opatření, které intenzivněji zasahuje do práv žalobce.

Soud souhlasí s žalobcem v tom, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. Správní orgán vycházel z toho, že uvedl, že do České republiky přicestoval za svou přítelkyní, slečnou Havlíčkovou, s níž byl předtím ve Vídni, po dobu výkonu trestu spolu nebyli a dali se dohromady až po jeho návratu. Za účelem ověření tvrzení žalobce a zajištění občanského průkazu Francouzské republiky, kontaktovala hlídka policie ČR přítelkyni žalobce, neboť právě v místě jejího trvalého pobytu se měl doklad nacházet. Slečna H. uvedla, že žalobce zná, ale na uvedené adrese nebydlí, jen tam strávil několik nocí. Ohledně osobního dokladu nic nevěděla. Při jednání soudu tuto výpověď družka žalobce sice popřela, nicméně soud považuje její výpověď za účelovou a zcela nevěrohodnou, když po dvouletém vztahu nevěděla ani datum narození svého druha. Podle názoru soudu tyto skutečnosti svědčí o správnosti závěru správního orgánu, podle něhož v případě žalobce nedojde rozhodnutím o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinných a soukromých práv. Další tvrzení a výpověď žalobce a jeho přítelkyně o vážnosti jejich vztahu se s ohledem na uvedené jeví nevěrohodně. Soud v této souvislosti připomíná, že správní orgán nemá v řízení o zajištění prostor k tomu, aby prováděl rozsáhlá dokazování, i přesto provedl správní orgán vše, aby zjistil skutečný stav věci. Z podkladů, které si správní orgán opatřil pro své rozhodnutí, lze vyvrátit tvrzení žalobce o tom, že účel zajištění (tj. správní vyhoštění) nebude moci být realizován.

Soud nesouhlasí ani s tím, že by byla porušena ustanovení o zahájení správního řízení. Nezákonnost postupu žalobce spatřoval v tom, že správní orgán prováděl úkony, přestože si stěžoval na svůj zdravotní stav. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán dne 2. 3. 2013 poučil žalobce ve smyslu ustanovení § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a zahájil s žalobcem řízení o správním zajištění, což žalobce i jeho právní zástupce odmítli podepsat s tím, že mu bylo nevolno. Správní orgán vše uvedl do protokolu a zajistil žalobci lékařskou pomoc. Ze zprávy ošetřujícího lékaře nevyplývá, že by žalobce měl takové potíže, pro které by musel být hospitalizován, a proto byl žalobce převezen zpět ke správnímu orgánu. Podle názoru soudu v daném případě nenastaly okolnosti, pro které by musel správní orgán opakovat úkon, tedy poučení, který žalobce odmítl podepsat.

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise a z něhož vyplývá, že v daném případě byly dány důvody pro zajištění žalobce.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá právo proto na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. dubna 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
s a m o s o u d k y n ě

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová